

מאת יגאל לביב

מודעי נתן לגאון, לסמאן ולאייזנברג

מונופול לרכישת נפט מצרי עבור

ישראל - והם ירוויחו שיבעה מיליון

דולר בשנה ללא כל תמורה

ביגוד לכל הפירסומים, כאילו מצרים תמכור נפט ישירות לישראל, הוסכם בין הצדדים כי מצרים תמכור לישראל את הנפט באמצעות חברה בינלאומית, שתרכוש את המוצר ממצרים ותמכור אותו לישראל. חברת-החץ זו תשמש רק כתובת-הסחה, בעוד שהנפט ישלח ישירות ממצרים לישראל.

חברת-החץ תקבל תמורת היותה כתובת-מעבר תשלום של חצי דולר לכל חבית נפט. לפי ההסכם תמכור מצרים לישראל שני מיליון טון נפט, שהם 14 מיליון חביות, והתשלום לחברת-החץ יהיה שיבעה מיליון דולר לשנה.

בעלי-החנות של חברת-החץ יהיו

מרואיה אייזנברג ידיד של בגין

מרואיה גאון עזרה לקרן תל-חי

ארבעה אישי-עסקים, הקשורים בראש-הממשלה מנחם בגין, ביניהם שתרמו רבות לקרן תל-חי של תנועת-החירות והמסיעים לו בעסקים שונים. זהות שלושה ידועה לי, והם:

● **נסים גאון**, איש נכסים ומימון משווייץ, ידיד אישי של מנחם בגין, שי-קבל לאחרונה על עצמו מימון מיבצע מכירת שקל-זהב, שתמורתו תשפר את התנאים בשכונות-המצוקה. לפי ההטבות שקיבלה החברה שהנפיקה את השקל, הקלות-המס שניתנו לה ויצרות מצב שבו משלם-המסים נושא בכל ההוצאה ומדינת-ישראל תקבל כתמורה ממכירות-השקלים פחות מן המחיר שהיא משלמת בהטבות-מס לרוכשי השקל.

● **ליאון טמאן**, חתנו של נסים גאון ואיש נכסים משווייץ, בעל מלון "מייגל דניאל" בהרצליה, ובעל-מניות ב"אולפני הברירה", יחד עם איש-הטלוויזיה אדי סופר.

● **שאול אייזנברג**, איש-עסקים

בינלאומי מן המיזרח הרחוק, שקיבל ממשלת-המעריך תיקון מיוחד בחוק מס-ההכנסה, המתיר לו שלא לשלם מס-הכנסה על עסקיו.

המכנה המשותף לשלושתם הוא חוסר כל קשר לעסקי-נפט. הקמת חברת-החץ בהרכב זה עוררה רוגז רב בין חברות הדלק הציבוריות בישראל, הטוענות כי גם הן יכלו לרשום חברה בליכטנשטיין כדי שתשמש חברת-חץ.

מקורות ממשלתיים טענו, כי לנשיא מצרים הוגשו שמועות כמה חרות, והוא נבחר בבעלי-החנות.

מקור במשרד האנרגיה סירב להגיב.

בוטל הסכם השיווק בין "מלכונקו"

למשה ויגאל גינדי

חברת "אלקטרו ויסטה", יבואנית מכשירי-הטלוויזיה "טלפונקו", ביטלה את ההסכם שחתמה לפני כמה חודשים עם קבלני-הבניין משה ויגאל גינדי, שלפיו קיבלו את כל המכירות באזור המרכז באופן בילעדי, והתחייבו למכירות בכמות קבועה. ההסכם בוטל בגלל אי-הצלחת החאים לעמוד בו. יגאל גינדי אמר, כי ביטלו את העסקה בגלל ריווחיות קטנה.

30 אלף מקלטי

מלוויזיה "גרונדינג"

נמכרו ב-8 חודשים

יבואן מכשירי-הטלוויזיה הציבעונית "גרונדינג", יורם גיל, מסר כי מ-20 ב-מאוס השנה, מועד קבלת הסוכנות ל-ידיו, ועד היום, מכר 30 אלף מקלטי-טלוויזיה, והיום הוא בעל כמחצית כמות המכירות של כלל היבואנים. המלאי ה-יומי השוטף של "גרונדינג" הוא יותר מ-1000 מקלטים משולמי-מס. המחיר הנקוב של מקלט משוכלל, בן 26 אינץ', הוא 83 אלף לירות לצרכן, אולם ניתן לקבל כיום מכשיר זה במחיר של 67 אלף לירות במזומן. על מכירות בתשלומים גובה החברה ריבית של 9% לחודש. גיל מסר כי כמויות-המכירה הגדולות נובעות מן המחיר, שהוא נמוך יותר מאשר אחרים, שהוא מבקש. זאת בניגול העובדה שהזמין כמות גדולה אצל ה-יצרן בגרמניה, ושהוריד את המחיר של מכשיר בגודל 26 אינץ' ל-900 מארק. מתחריו משלמים כל העת יותר מ-1100 מארק למכשיר בגרמניה. בשער המארק של היום, ולפי תמורה של 60 אלף לירות למכשיר מהסוג, נשארה לחברה עמלת-רווח של 20 אלף לירות בערך, אחרי העלות הישירה (הוצאות רכישה, מסים, ביטוח והובלה). החברה מוכרת בממוצע 3000 עד 5000 מכשירים לחודש, כל-מר: רווחיה התיפעוליים (לפני-הוצאות שוטפות, אחזקת מישרדים והוצאות מי-מון) הן 60 עד 150 מיליון לירות לחודש. מחזור החברה כיום הוא שני מיליארד לירות לשנה.

יורם גיל הוא גם סוכן חברת-האלק-טרוניקה הימאנית "נשיונאל" בישראל. בייבוא מיפאן נוצר יתרון גדול למשלמים בדולרים, שכן שערי היין ירד בשנה האחרונה מ-180 ל-240 דולר ל-100 דולר, כך שהוצאות הרכישה ירדו בשליש ב-משך השנה. גיל הוא גם יבואן של עטי "קרוס" בישראל, בשותפות עם יבואן גדול באמריקה בשם בנימין פישוף, שבבעלותו חברה בשם "אינטהוס ניו-יורק", והוא סוכן של "נשיונאל" ו"סוני" לדרום-אמריקה. גיל עושה עם פישוף עסקים משותפים באלקטרוניקה בדרום-אמריקה. הוא גם בעל חברה המייבאת קופות רושמות בשם "סוואדה", שהיא הדומיננטית בשוק. עיסקי החברה אינם מזהירים, לדבריו, שכן הממשלה אינה עושה די לחיוב בעלי-עסקים לנהל את עיסקהם באמצעות קופות רושמות.

השכר בתעשייה

פיגר אחרי

הפיריון

במרבית ענפי התעשייה פיגר הגידול בשכר הריאלי, בין השנים 1970 ל-1978, אחרי הגידול בפיריון - קובע מחקר של "המכון לפיריון העבודה" על פיריון העבודה דה והיצור בישראל.

המחקר גילה, כי חלקו של השכר ה-ריאלי בתוצר ירד בשמונה השנים האחרונות בענפי החקלאות והבנייה, ונשאר יציב בתעשייה.

בענף החקלאות הגיעה הירידה בחלק השכר בתוצר מ-20% בשנת 1970 ל-14% בשנת 1978. ירידה זו נגרמה בחלקה על-ידי עליית מיספר העצמאיים בענף.

בענף הבנייה ירד חלק השכר בתוצר מ-33% בשנת 1970 ל-28% בשנת 1978. אחת הסיבות לירידה זו היא עליית מיספר המועסקים מן השטחים הכבושים, המהווים כוח-עבודה זול.

בענף התעשייה נשאר חלק השכר ב-תוצר יציב, והוא נע בשנת 1978 ובשנת 1970 בין 47% ל-48%. אולם בתקופה זו גדל הפיריון בתעשייה ב-16%, והתוצר הריאלי למועסק היה בשנת 1978 גבוה ב-30% מאשר בשנת 1970. אגב, בתעשייה היה היחס הוות-תוצר הנמוך ביותר בכל המשק (היחס היה 1.2 לעומת 6.2 בחקלאות). מכאן, שניצול ההשקעות ב-תעשייה הוא הנמוך ביותר במשק.

שכר-התירחה

הגבוה בישראל

מישרד עורכי-דין שרגא בירן, בירוש-לים, סיים לאחרונה עיסקה שתכניס לו את שכר-התירחה הגדול ביותר שנועד

עורכי-דין בירן קרקע לקבלנים

עליו בישראל: 150 מיליון לירות, מהן 30 מיליון במזומן.

בירן הסדיר עבור אירגון-קבלני-ירוש-לים קבלת שטח לבניית 3000 דירות ב-גיבעת-שאול. כל קבלן משלם לבירן אחוז וחצי מתמורת מכירת-הדירה, ו-שליש הוא משלם מייד עם קבלת השטח לבנייה. הערכות קבלנים באירגון היא, כי התמורה הכוללת תגיע ל-150 מיליון במחירי היום, מהן קיבל בירן כבר 30.

העדויות

של ברקת

במהלך מישפט בצלאל מזורחי, "הארץ" העיד לפני חודש אריה ברקת, בקשר לפרשיות שהועלו במישפט. הוא טען כי סיפר לעורך מדור זה כוזבים בכוונה, על-מנת להטעות אותו, והוסיף כי הסכים לספר דברים אלה אחרי שהובטחה לו כתבת-פירסומית במדור זה.

העובדות הן: ב"העולם הזה" (2153) מתאריך 6.12.78 (כימעט שנה לפני מתן העדות של ברקת) התפרסמה במדור זה ידיעה על חברה אמריקאית גדולה בשם "קריס-קרפט", המקימה מיפעל בישראל. המיפעל הוא לייצור סירות ואכסות. ה-שותפים הישראלים להשקעה הם אריה ברקת ויוסף שאול. הנושא פורסם מכיוון שהיה מעניין, חדשה עיתונאית שהיתה ראוייה לפירסום. לשם כתיבת כתבה זו נפגש עורך מדור זה בפעם הראשונה עם ברקת. בפגישות אקראיות נוספות, שהיו אחרי פירסום הידיעה, ותוך שיחות על מישפט בצלאל מזורחי, "הארץ", סיפר ברקת מידע פנימי על נושאים שעלו ב-מישפט, וכתוצאה מכך פנו עורכי-הדין של "הארץ" אליו והזמינוהו לתת עדות. עניין זה הוא עדיין "סוב יודיציאלי", ולכן לא אתיחס לו כאן.

"קומודור" רוצה

את "היאט"

עורכי-דינו של בונה מלון "קומודור" בירושלים, גד רווה, יצא לארצות-הברית למשאומתן עם רשת מלונות "היאט" על קבלת המלון לניהולה. בעל המלון הוא המשקיע צלון לוי מפרס, שהוא גם בעל מלון "קומודור" בתל-אביב. "היאט" ניסתה בעבר כמה פעמים להיכנס לישראל, אולם ללא הצלחה.